

Misdaden oplossen

Vertaling Paul van Els Zheng Ke

ZHANG CHANG DEELT TIJDELIJKE FUNCTIES UIT

Van Zheng Ke is alleen bekend dat hij leefde in de twaalfde eeuw. De bundel die hij heeft samengesteld, *Misdaden oplossen*, maakt deel uit van een lange traditie van misdaadverhalen, waarin misdaden op bijzondere manieren worden opgelost door deugdzame rechters. Zheng's werk, waarvan hier een representatieve, chronologische selectie wordt gepresenteerd, telt in totaal twintig hoofdstukken met daarin opgetekend een kleine vierhonderd misdaden van vroeger dagen tot aan zijn eigen tijd. Zheng heeft de meeste casussen voorzien van commentaar en zijn compilatie lijkt dan ook bedoeld te zijn als een soort naslagwerk of handleiding voor rechters en speurders.

Tijdens de Han-dynastie (206 v.Chr.–220 n.Chr.), toen Zhang Chang hoofdstedelijk gouverneur was, werd de hoofdstad Chang'an geteisterd door dieven. De lokale middenstand had er erg onder te lijden.

Toen Zhang Chang de zaak onderzocht, deed hij eerst navraag bij de autoriteiten van de omliggende dorpen. Zo kwam hij te weten dat de dieven een aantal leiders hadden die er stuk voor stuk warmpjes bij zaten. Wanneer ze uitgingen, werden ze gevolgd door een aantal bedienden te paard. In de dorpen hield iedereen ze voor notabelen.

Zhang Chang ontbood ze allemaal en liet ze rekenschap afleggen. Vervolgens schold hij hun misdaden kwijt. Hun borg, die nog steeds open stond, gebruikte hij echter om hen te dwingen al hun dieven aan hem over te dragen. Op die manier konden ze zichzelf vrijkopen. Een van de bendeleiders zei: 'Ons is opgedragen vandaag in alle vroegte naar het hof te komen. Ik ben bang dat dit onze dieven erg heeft doen schrikken. Daarom stel ik voor dat u ons een tijdelijke functie toekent.' Zhang Chang stemde in met dit voorstel en benoemde ze allemaal tot inspecteur. Daarna stuurde hij ze naar huis, waar ze zich konden terugtrekken.

's Avonds gaven de mannen een groot feest en al hun dieven kwamen langs om hen te feliciteren met hun benoeming. Toen de dieven zoveel gedronken hadden dat ze niet meer helder zagen, maakten de bendeleiders met oker een merkteken op hun gewaden. Echte inspecteurs, die ondertussen plaats hadden genomen bij de grote poort van het dorp, inspecteerden iedereen die naar buiten kwam. Zagen ze een okerleurige vlek, dan pakten ze die persoon op en bonden hem vast. Zo konden ze in één dag enkele honderden dieven arresteren.

Er werd grondig onderzocht welke misdaden de dieven hadden gepleegd. Soms kwam het voor dat een persoon voor meer dan honderd verschillende misdaden moest voorkomen. Telkens werd er geheel volgens de wet gestraft. Vanaf dat moment hoefden de noodklokken nog maar zelden te luiden, want in de stad waren geen dieven meer.

ZHOU YU PRAAT MET EEN LIJK

Tijdens de Latere Han-dynastie (25–220 n.Chr.), toen Zhou Yu als kanselier onder de markies van Zhaoling werd geplaatst, was er een klerk in het districts-bureau die bang was voor Zhou Yu's strenge en oprechte karakter. De man wilde Zhou Yu van zijn voetstuk stoten, dus nam hij met het kriecken van de dag een lijk weg, hakte daar de

armen en benen van af en zette het voor de poort van een tempel.

Toen Zhou Yu van de lugubere vondst op de hoogte werd gebracht, haastte hij zich naar de tempel. Hij ging naast het lijk staan en deed net alsof hij er een gesprek mee voerde. Ondertussen inspecteerde hij ongemerkt mond en ogen van het lijk en ontdekte daar enkele kafaalden. Vervolgens vroeg hij heimelijk een wachter bij de stadspoort: 'Wie droegen er allemaal strohalmen bij zich terwijl ze de stadspoort binnen kwamen?' De poortwachter antwoordde: 'Alleen de klerk van het districts-bureau, niemand anders.' Daarna vroeg hij een van de districts-generaals: 'Waren er daar buiten veel mensen die eraan twijfelden of ik echt met het lijk in gesprek was, of niet?' Het antwoord luidde: 'De klerk van het districts-bureau twijfelde aan u.' Dus liet hij de klerk van het districts-bureau oppakken voor verhoor.

De man bekende volledig schuld, maar voegde er wel aan toe: 'Ik heb niemand vermoord, maar gewoon een lijk genomen dat langs de weg lag.' Vanaf toen durfde niemand meer met Zhou Yu te spotten.

GUO YUAN VERGELIJKT BRIEVEN

Toen Guo Yuan uit het rijk Wei (220–265) gouverneur was van het gewest Wei, werd Cao Cao, de stichter van het rijk, in een anonieme brief belachelijk gemaakt. Cao Cao was bijzonder verontwaardigd en wilde per se weten wie erachter zat. Guo Yuan verzocht hem echter de brief te negeren en geen ruchtbaarheid aan de zaak te geven.

In die brief werd vaak het *Dicht van de twee hoofdsteden* aangehaald, dus gaf Guo Yuan zijn personeelschef de volgende opdracht: 'Ons gewest is erg groot en tegenwoordig bevindt zelfs de hoofdstad van het rijk er zich. Toch hebben we hier maar weinig geleerde mensen. Selecteer uit deze groep de briljantste jongeren. Ik wil ze eropuit sturen om bij een meester in de leer te gaan.'

De personeelschef koos een aantal jongens uit. Voordat hij ze eropuit stuurde, stelde hij ze eerst voor aan Guo Yuan, die ze de volgende instructies gaf: 'In jullie studie hebben jullie het *Dicht van de twee hoofdsteden* niet behandeld. Dit werk is van grote encyclopedische waarde, maar wordt tegenwoordig helemaal over het hoofd gezien. Er zijn maar weinig mensen die het kunnen doceren. Ik zou graag hebben dat jullie iemand zoeken die het bestudeerd heeft, zodat hij jullie hierin kan onderrichten.' Tien dagen later hadden ze iemand gevonden die het werk beheerste en dus gingen ze bij deze persoon in de leer.

Op verzoek van inspecteurs vroegen de jongens de man een aanbevelingsbrief voor hen op te stellen. Die werd vergeleken met de anonieme brief en het was alsof ze door één en dezelfde hand waren geschreven. De man werd opgepakt voor ondervraging en bekende schuld.

ZHANG JU GOOIT VARKENS IN HET VUUR

Toen Zhang Ju uit het rijk Wu (222–280) magistraat was van het district Gouzhang, was daar een vrouw die haar man had vermoord. Ze zette hun huis in lichterlaaie en verklaarde vervolgens dat haar man was omgekomen in de vlammen. De familie van de man vond dit erg verdacht en daagde haar voor het gerecht, maar de vrouw bleef ontkennen.

Zhang Ju haalde er twee varkens bij. Het ene bracht hij om, het andere liet hij leven. Hij liet wat sprokkelhout opstapelen en gooide beide varkens in het vuur. In de mond van het varken dat hij in leven had gelaten, bleek as te zitten, terwijl er geen as zat in de mond van het varken dat hij had omgebracht. Vervolgens inspecteerde hij de mond van het lijk en constateerde dat daar geen as in zat. Toen hij de vrouw hiermee confronteerde, kon ze niet anders dan schuld bekennen.

CAO SHU ONDERZOEKT MET ZIJN GEZONDE VERSTAND

Tijdens de Jin-dynastie (265–316) was Cao Shu magistraat van de hoofdstad Luoyuang. Toen het er eens hard sneeuwde, verdween er 's nachts voor de poorten van het paleis een houten slagboom.

Cao Shu liet een van de poortwachters oppakken. Iedereen liet weten het niet eens te zijn met deze beslissing, maar Cao Shu hield vol: 'Het paleis wordt uiterst zwaar bewaakt. Geen buitenstaander die het lef heeft die slagboom te stelen. Het moet dus wel de poortwachter zijn geweest, die hem heeft verbrand om zich te warmen tegen de kou.'

De man werd ondervraagd en gaf inderdaad toe.

DU YA ONDERZOEKT EEN KELK

Tijdens de Tang-dynastie (617–907) voerde Du Ya het bevel over Yangzhou, toen daar een welvarende burger, wiens vader nog niet zo lang geleden was overleden, zijn stiefmoeder niet volgens de juiste omgangsvormen behandelde.

Op de eerste dag van het nieuwe jaar bracht de man een toast uit om zijn stiefmoeder een lang leven toe te wensen. Zij schonk op haar beurt de kelk als dank weer aan haar stiefzoon. De man nam de kelk aan en wilde er juist uit drinken, toen hij het vermoeden kreeg dat er vergif in zat. Hij gooide de kelk leeg over de vloer, die meteen begon op te zwellen.

Onmiddellijk ging hij tekeer tegen zijn stiefmoeder: 'Als u mensen vermoordt met vergiftigde wijn, hoe zou de hemel u dan nog beschermen!' Verschrikt hield de stiefmoeder haar hand op haar borst: 'De hemel houdt vanaf boven een oogje in het zeil, hoe kun je me nu zo ernstig beschuldigen?'

Enkele ambtenaren pakten hen op en namen hen mee naar het bureau van de prefectuur, waar ze werden ondervraagd door Du Ya. 'De wijn

die u uw stiefmoeder aanbood als toast op een lang leven, waar kwam die vandaan?’

‘Moeder de vrouw pakte een wijnavat en schonk het daaruit in.’

‘De kelk die uw stiefmoeder u aanbood, waar kwam die dan vandaan?’

‘Die drinkbeker werd ook aangereikt door moeder de vrouw.’

‘Moeder de vrouw, wie is dat?’

‘Dat is mijn echtgenote.’

Du Ya voer toen tegen hem uit: ‘Het vergif komt dus van uw echtgenote, hoe durft u uw stiefmoeder te beschuldigen!’

De man en zijn echtgenote werden vervolgens ieder in één hoek van de kamer verhoord. Zo kwam men erachter dat het een complot van het stel was om de stiefmoeder onterecht te beschuldigen.

DONG XINGCHENG ROEPT EEN DIEF

Tijdens de Tang-dynastie was Dong Xingcheng uit het district Henei in de prefectuur Huaizhou bedreven in het opsporen van dieven. Nu was er een man die uit een herberg in het district Heyang een ezel en een zadel stal. Bij het aanbreken van de dag bereikte hij Huaizhou. Toen Dong Xingcheng hem op de markt tegenkwam, riep hij uit: ‘Stop, dief!’ De dief stapte van de ezel en gaf zich onmiddellijk over. Niet lang daarna kwam de eigenaar van de ezel, het spoor van het dier volgende, aan op de markt.

Iemand vroeg Dong hoe hij het wist, waarop deze antwoordde: ‘De ezel liep onrustig en zweette erg, terwijl ze niet ver gereden konden hebben. Bovendien, zo gauw de man andere mensen zag, leidde hij de ezel er met een boog zover mogelijk omheen. Dat deed hij omdat hij bang was. Zo wist ik zeker dat hij een dief was.’

YUAN ZI WEEGT GOUD

Tijdens de Tang-dynastie, toen Li Mian het commando voerde over de militaire prefectuur Fengxiang, vonden boeren uit een dorp onder zijn bevoegdheid een kruik met hoefijzervormige stukken goud. Ze zonden de kruik naar het districts-bureau. Het districts-hoofd dat daar de leiding had, vreesde dat het hoofd van de bewaking van de openbare opslagplaats niet oplettend genoeg was, dus liet hij de kruik in een van zijn privé-vertrekken plaatsen.

Toen hij de volgende ochtend de kruik opendeed en er een blik in wierp, bleken er slechts zandkluiten in te zitten. Hij stelde het bureau van de prefectuur schriftelijk op de hoogte van de zaak. Van daaruit zond men enkele ambtenaren om hem te ondervragen. Het districts-hoofd had geen verklaring voor de verdwijning van het goud en werd daarom beschuldigd van het verwisselen van het goud voor zandkluiten.

In een poging de verdwijning van het goud te verklaren, beweerde

het districtshoofd eerst dat hij het in een hoop mest had verborgen en dat het door anderen weggenomen was. Later verklaarde hij dat hij het in de rivier had gegooid en zich de plek niet meer kon herinneren. Hoewel het voor de onderzoekers nog niet duidelijk was waar het districtshoofd het goud gelaten had, was iedereen er toch volledig van overtuigd dat hij het verwisseld had.

Telkens wanneer er in de prefectuur een feestelijke bijeenkomst was en men over de zaak kwam te spreken, bleek dat men er erg mee in zijn maag zat. Yuan Zi was echter de enige in de prefectuur die de betrouwbaarheid van het districtshoofd niet in twijfel trok. Li Mian verplaatste de rechtszaak naar prefectuurniveau, zodat Yuan Zi een grondig onderzoek kon instellen.

Yuan inspecteerde de inhoud van de kruik en vond meer dan tweehonderd vijftig kluiten. Tevens ondervroeg hij de mannen die de kruik hadden blootgelegd en hij kwam zo te weten dat twee mannen hem tussen hen in hangend aan een lange bamboestok naar het districts bureau hadden gedragen. Vervolgens ging hij naar de markt op zoek naar klompjes goud in de vorm van kluiten. Die smolt hij om tot hoefijzervormige stukken en bepaalde toen hun gewicht. Eerst woog hij de helft en toen al kwam hij op zo'n honderdvijftig kilo. Zo berekende hij dat het hele gewicht nooit door twee mensen met een bamboe draagstok opgetild kon worden. Het goud, concludeerde hij, moest onderweg al zijn vervangen door zand, dus het districtshoofd werd van alle blaam gezuiverd.

PEI DU WACHT OP HET ZEGEL

Toen tijdens de Tang-dynastie Pei Du op het Centrale Secretariaat verbleef, meldde een paleisambtenaar plotseling dat het secretariële zegel verdwenen was. Terwijl zijn collega's geschokt en gejaagd reageerden en de zaak meteen wilden onderzoeken, schonk Pei Du er niet de minste aandacht aan.

Na geruime tijd werd er gemeld dat het zegel weer op de oude plek was teruggelegd. Pei lachte en zei tegen zijn collega's: 'Het moet een ambtenaar geweest zijn, die het zegel heeft weggenomen om de pas van een keizerlijke koerier van een officiële stempel te voorzien. Als we overijld actie hadden ondernomen, dan had hij het zeker in het water of in het vuur gegooid.' Daarop erkenden zijn collega's in hem hun meerdere.

SU WUMING REKENT DE DIEVEN IN

Tijdens de regering van Tang-keizerin Wu Zetian (r. 684-704) verdween er uit de schatkamer van prinses Taiping een kostbaar offervat dat haar door Wu was geschonken. De keizerin was razend en alle ambtenaren huiverden van angst, want zij moesten de dieven strikt binnen de door haar vastgestelde korte termijn zien te vangen.

Het administratiehoofd van de prefectuur Huzhou, Su Wuming genaamd, was erg bedreven in het vangen van boeven en het ophelderen van misdrijven. Toen de ambtenaren die met de opsporing belast waren Su Wuming tegenkwamen op een drukke verkeersweg, vroegen ze hem mee te gaan naar het hoofdstedelijke districts bureau. Daar aangekomen verzochten ze om een audiëntie bij de hoofdklerk. Deze ondervroeg hen en stuurde hen vervolgens door om te worden gehoord in het keizerlijk paleis. De keizerin heette hen welkom, waarop Su zei: 'Ik verzoek u de druk op de prefecturen en districten te verminderen en mij alle manschappen toe te vertrouwen die nodig zijn om de dieven te pakken. Binnen enkele dagen zal ik de dieven beslist voor Uwe Majesteit hebben gevangen.' De keizerin stemde hiermee in.

Su Wuming droeg zijn manschappen op het gebied rond de noord-oostelijke stadspoort in de gaten te houden. Daar zagen ze een groep van een man of tien, gekleed in rouwkledij, die de poort uit ging naar de noordelijke grafheuvels. Ze volgden deze groep op de hielen om er een rapport over uit te kunnen brengen. Zo waren ze er heimelijk getuige van dat al deze mannen naar een nog vers graf gingen. Daar begonnen de mannen een offerceremonie en rouwden, zonder daarbij echter te weeklagen. Vervolgens braken ze de ceremonie af. Ze liepen even om de rand van het graf heen, keken elkaar aan en lachten.

Su Wuming riep verheugd: 'We hebben ze!' Daarop beval hij zijn manschappen de lieden stuk voor stuk in te rekenen en het graf bloot te leggen. Toen ze de lijkst openmaakten, lag het kostbare offervat er inderdaad in.

De keizerin vroeg Su Wuming welke technieken hij had gebruikt om de dieven te vangen. 'Speciale technieken heb ik daar niet voor,' antwoordde hij. 'Ik heb alleen een goede kennis van dieven, dat is alles. De dag dat ik naar de hoofdstad kwam, zag ik juist deze groep de stad uit gaan voor een begrafenis. Toen had ik al door dat het dieven waren, maar ik wist nog niet waar ze de buit begraven hadden. Vandaag is de dag van het Qingming-festival, waarop voorouders worden vereerd en hun graven worden schoongeveegd. Ik rekende erop dat ze weer de stad uit zouden gaan, dus hoefden we hun spoor maar te volgen om ze te kunnen oppakken. Dat ze rouwden zonder te weeklagen, wil zeggen dat daar geen mens begraven ligt. Dat ze lachten terwijl ze om het graf liepen, betekent dat ze blij waren dat het graf niet aangeroerd was. Als Uwe Majesteit de prefecturen en districten onder druk was blijven zetten, dan voorspel ik dat de dieven nerveus waren geworden en ongetwijfeld het offervat hadden opgegraven en op de vlucht waren geslagen!'

De keizerin prees zijn bekwaamheid en gaf hem twee rangen promotie.

ZHANG CHUJIN LOST HET WOORDENMYSTERIE OP

Vanaf de Chuigong-periode (685–688) tijdens de Tang-dynastie kwam het steeds vaker voor dat mensen elkaar in de val lieten lopen. Zo nam assistent-klerk Jiang Chen eens een brief van prefect Pei Guang weg en sneed er een aantal woorden uit. Die bracht hij opnieuw samen tot een tekst, waarvan hij deed voorkomen alsof het een brief was waarin Pei Guang samen met Xu Jingye een staatsgreep voorbereidde. Hij klaagde hem aan.

Keizerin Wu Zetian zond een censurambtenaar om Pei Guang te ondervragen. Pei zwoer: 'Het is mijn handschrift, maar het zijn niet mijn woorden!' In totaal werd er drie keer iemand naar hem toe gezonden, maar geen van hen kon het raadsel oplossen.

Toen werd Zhang Chujin aanbevolen als de juiste persoon om de zaak te onderzoeken. Dus kreeg Zhang het bevel om Pei Guang nogmaals te ondervragen, die echter ook deze keer bij zijn oude standpunt bleef. Zhang Chujin was ten einde raad en ging op een mat bij het raam liggen. Zonnestralen drongen juist de kamer binnen. Hij pakte de brief over de staatsgreep nog eens op en begon hem tegen het zonlicht te lezen. Toen pas viel het hem op dat de woorden aan elkaar waren geplakt. Als je die brief gewoon las merkte je het niet, maar het werd goed duidelijk wanneer je hem tegen het zonlicht hield.

Daarop liet hij alle prefectuur- en districtsambtenaren verzamelen en vroeg om een kom water. Hij beval Jiang Chen de brief in het water te gooien, waarop de woorden stuk voor stuk loslieten. Jiang maakte een voetval en bekende schuld. Hij werd door een keizerlijk bevelschrift veroordeeld tot honderd stokslagen en vervolgens onthoofd.

CHENG KAN PAKT ALLE SAMENZWEEDERS OP

Toen Cheng Kan, lid van de keizerlijke hofhouding, de leiding had over de prefectuur Chuzhou, was er onder de bevolking een familievete die zich steeds verder uitbreidde.

Op een dag zeiden de zoons uit de ene familie heimelijk tegen hun moeder: 'Moeder, u bent nu al oud en ziek. Wij vrezen dat u het volgende levensjaar niet meer halen zult en zouden dan ook graag met uw dood onze tegenstanders betaald willen zetten.' Daarop brachten ze hun moeder om, plaatsten haar lijk voor de deur van hun tegenstanders en klaagden die aan bij het gerecht. De tegenstanders hadden geen verklaring voor het geval en konden zich dus niet vrijspreken. Toch twijfelde Cheng Kan aan de zaak. Terwijl zijn ondergeschikten stuk voor stuk beweerden dat er geen reden was om te twijfelen, riep Cheng Kan: 'Iemand vermoorden en dan voor je eigen deur plaatsen, is dat niet iets waaraan getwijfeld mag worden?' Vervolgens ging hij in eigen persoon op onderzoek uit en kon zo alle samenzweeders oppakken.

Toen kanselier Xiang Minzhong de leiding had over de prefectuur rondom de westelijke hoofdstad, was er een monnik die bij het vallen van de avond een boerderij passeerde. Hij vroeg of hij daar mocht overnachten, maar de eigenaar stond het niet toe. Dus vroeg de monnik of hij dan onder het afdak voor de wagen buiten de poort mocht slapen. Dat vond de eigenaar wel goed.

Diezelfde nacht drong een inbreker het huis binnen. Hij droeg een van de vrouwen en een grote zak met zich mee en klom over de schutting naar buiten. De monnik, die niet kon slapen, zag het toevallig gebeuren. Hij dacht bij zichzelf: De eigenaar liet me hier niet toe en toch bleef ik doorzeuren om een slaapplek; morgenvroeg zal hij me zeker van deze zaak verdenken en me meenemen naar het districtsbureau. Dus sloeg hij op de vlucht. In het donker van de nacht rende hij door struiken en grassen en viel plots in een drooggevalven waterput.

De vrouw met wie de inbreker over de muur was geklommen, was inmiddels door de man vermoord. Haar lijk lag in de put en haar bloed maakte vlekken op de kleren van de monnik. De eigenaar van het perceel had intussen het spoor gevolgd. Hij greep de monnik vast en nam hem mee naar het gerecht.

De monnik kon de geseling met bamboestokken tijdens het verhoor niet verdragen en gaf grif toe dat hij schuldig was. Hij zei: 'Ik heb overspel gepleegd met die vrouw en haar overgehaald samen met me te vluchten. Ik werd bang dat de hele zaak aan het licht zou komen, daarom heb ik haar omgebracht en haar lijk in de put gegooid. Per ongeluk gleeed ik uit en viel toen zelf ook in de put. De gestolen goederen en het mes lagen naast de put, ik weet niet wie die heeft meegenomen.' Toen de rechtszaak voorbij was, geloofde iedereen dat het was gegaan zoals de monnik zei.

Xiang Minzhong was de enige die het vreemd vond dat de gestolen goederen en het moordwapen niet gevonden waren en twijfelde aan de zaak. Verscheidene malen verhoorde hij de monnik, maar die zei slechts: 'In mijn vorige leven is mij dit lot toegewezen, verder heb ik niets meer te zeggen.' Pas toen hij hem grondig ondervroeg, antwoordde de monnik hem wat er in werkelijkheid was gebeurd.

Xiang Minzhong stuurde vervolgens in het geheim een inspecteur om de echte inbreker op te sporen. Toen de inspecteur een maaltijd nuttigde in een eethuisje in het dorp, was daar een oude vrouw die hoorde dat hij helemaal uit de prefectuurhoofdstad was gekomen. Zonder te weten dat hij inspecteur was, vroeg ze hem: 'Hoe is het eigenlijk met de rechtszaak van die monnik?' De inspecteur loog: 'Gisteren is op het marktplein zijn doodvonnis met bamboeslagen voltrokken.' De oude vrouw slaakte een diepe zucht en vroeg: 'Als nu de echte inbreker gevonden zou worden, wat dan?' De inspecteur antwoordde: 'In dat geval heeft de prefectuur een verkeerde uitspraak gedaan in deze

zaak. Zelfs al zouden ze de echte dief te pakken kunnen krijgen, dan durven ze hem zeker niet te ondervragen.' Toen zei de oude vrouw hem: 'Als dat zo is, dan kan het geen kwaad u dit te vertellen. Weet u, die vrouw is door een jongeman uit dit dorp vermoord.' 'En waar verblijft deze persoon?' vroeg de inspecteur, waarop de oude vrouw hem het huisje van de man aanwees. De inspecteur ging erheen en arresteerde de man. Ook vond hij daar de gestolen goederen.

De monnik werd toen pas vrijgelaten. De hele prefectuur vond dat Xiang Minzhong de zaak op bijna bovennatuurlijke wijze had opgelost.

HET TRAGE VUUR

tijdschrift voor Chinese literatuur nummer 11, september 2000

INHOUD

HEDENDAAGS PROZA

- Sun Ganlu, *Woorden in de nacht* 3
Su Tong, *Fluitspeler: west* 12

KLASSIEK

- Pu Songling, *De kikkergod* 20
Zheng Ke, *Misdaden oplossen* 28
Meng Jiao, *Herfstgedachten* 37

HEDENDAAGSE POËZIE

- Bei Dao, *Wolvenrook* 54
Duoduo, *Het oog van de stilte* 70

ESSAY

- Yu Dafu, *De geboorte van een tragedie* 85

BOEKEN

- Gedachten bij de zesde druk van Idema's Spiegel 90
Gu Hua, *Het dorp Hibiscus* en *De tuin der literaten* 91
Mo Yan, *De wijnrepubliek* 93